

Setkání se vzkříšeným

ALIANČNÍ TÝDEN MODLITEB

11-18/1/2026

česká evangelikální aliance

Setkání se vzkříšeným

Všechny příběhy lidí, kteří se s Ježíšem po jeho vzkříšení setkali, jsou fascinujícími sondami do toho, jak Bůh vstupuje do chvil, kdy se zdá vše ztraceno, kdy zápasíme s pochybnostmi nebo vlastními selháními, kdy okolnosti zatemňují naši schopnost vidět Boha nebo věřit tam, kde se nevíra zdá rozumnějším řešením. Jsou tajemnými momenty, kdy se nám Kristus identifikuje svými ranami, abychom ho mohli následovat a vstupovat do ran tohoto světa s odvahou, že zlo nakonec nemá poslední slovo.

Vzkříšení není jen jedním z klíčových článků a vyznání naší víry, ale také proměňující zkušeností první církve. Není něčím, co by se odehrálo v nebi, mimo lidský pozemský dosah. Ježíšovo vzkříšení se odehrálo zde na zemi. Setkání se vzkříšeným proběhla na stejných starých cestách, na místech, kde učedníci vyrůstali, mluvili a pracovali, při společném jídle. Nejsou spektakulární, ale lidská, prostá a někdy až překvapivě obyčejná. Přesto musela jeho svědkům zcela změnit pohled na to, co mohl Ježíš myslet svými slovy, že přišel, abychom měli život. Jakého života v Bohu jsme vlastně účastni. Samostatnou kapitolou je i to proč a komu se Ježíš po svém vzkříšení zjevuje a jaká témata jsou pro něj důležitá. Vidíme, že prvními svědkyněmi jeho vzkříšení jsou ženy. Slyšíme slova Velkého poslání, ale i zcela osobní rozhovory, které jsou zásadní pro vedoucí prvotní církve.

Kéž jsou vám texty ATM, jejímiž autory jsou letos osobnosti z různých českých denominací, inspirací k zamyšlení, modlitbám i novým setkáním s Kristem ve vašem životě i vašich společenstvích.

Nakonec bych vám v této rozjitřené době rád připomněl modlitbu sv. Františka

Pane, učiň mě nástrojem svého pokoje. Kde je nenávist, dej mi zasít lásku. Kde je zranění, dej mi odpustit. Kde je pochybnost, dej mi víru. Kde je zoufalství, dej mi naději. Kde je temnota, dej mi sílu přinášet světlo. Kde je smutek, dej mi sílu přinášet radost. Pane, dej mi sílu, abych nehledal tolik útěchu, ale abych utěšoval. Abych nehledal tolik porozumění, ale abych snažil rozumět. Abych nehledal tolik lásku, ale abych miloval. Neboť dáváním přijímáme, odpouštěním nám je odpuštěno. Umíráním se probouzíme k věčnému životu.

Jiří Unger – tajemník ČEA

SBÍRKA ATM 2026

Již tradičně prosíme, abyste během modlitebních shromáždění uspořádali také sbírku. Pokud byste ji rádi věnovali na projekty, kterými ČEA podporuje českou církev a různé oblasti její služby, vaše dary můžete zasílat na č.ú. 13808359/2010 s variabilním symbolem 316110 nebo použijte pro okamžité a jednoduché zaslání vaší podpory dárcovskou bránu ČEA.

Služba ČEA již přes 30 let stojí na podpoře dárců a nezávislosti na financích od státu. Pokud se i vy rozhodnete svým finančním darem podpořit ČEA, můžete tak investovat do vzdělávání budoucí generace vedoucích, podpory zakládání sborů a jejich revitalizace a mnoha dalších oblastí, v nichž se ČEA angažuje.

Podpořte – Program na rozvoj staršovstev

V roce 2026 bychom jako ČEA rádi odstartovali projekt na podporu rozvoje staršovstev. Kvalitní vedení sborů je klíčové pro rozvoj a růst každého společenství. Jako ČEA ve spolupráci se sbory a kazateli chceme vytvořit vzdělávací proces pro staršovstva, která by se ráda věnovala klíčovým oblastem vedení misijně orientovaného sboru.

Pokud byste rádi tento projekt podpořili, můžete vaše dary posílat na č.ú. 13808359/2010 s variabilním symbolem 316330.

**Sbírka ATM 2026 | podpora
České evangelikální aliance**

QR Platba

**Sbírka ATM 2026 | podpora
programu rozvoje staršovstev**

QR Platba

1. DEN – PROČ PLÁČEŠ, ŽENO?

BIBLICKÝ TEXT

Mk 16:1-11

Když uplynula sobota, Marie z Magdaly, Marie, matka Jakubova, a Salome nakoupily vonné masti, aby ho šly pomazat. Brzy ráno prvního dne po sobotě, sotva vyšlo slunce, šly k hrobu. Říkaly si mezi sebou: „Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?“ Ale když vzhledly, viděly, že kámen je odvalen; a byl velmi veliký. Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho; i zděsily se. Řekl jim: „Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde. Hle, místo, kam ho položili. Ale jděte, řekněte jeho učedníkům, zvláště Petrovi: „Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.““ Ženy vyšly a utíkaly od hrobu, protože na ně padla hrůza a úžas. A nikomu nic neřekly, neboť se bály. Když Ježíš ráno prvního dne po sobotě vstal, zjevil se nejprve Marii z Magdaly, z níž kdysi vyhnal sedm démonů. Ona to šla oznámit těm, kteří bývali s ním a nyní truchlili a plakali. Ti, když uslyšeli, že žije a že se jí ukázal, nevěřili.

J 20:11-18

Ale Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde předtím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou. Otázali se Marie: „Proč pláčeš?“ Odpověděla jim: „Ondesli mého Pána a nevím, kam ho položili.“ Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on. Ježíš jí řekl: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“ V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: „Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu.“ Ježíš jí řekl: „Marie!“ Obrátila se a zvolala hebrejsky „Rabbuni“, to znamená „Mistře“. Ježíš jí řekl: „Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupují k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu.“ Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: „Viděla jsem Pána a toto mi řekl.“

ZAMYŠLENÍ

To ráno je v Božím hrobě rušno. Kámen je odvalen, dveře se netrhnu. Tři ženy, dva muži, jeden anděl, dva andělé. Všechno se to tu střídá, přichází, vbíhá, nakukuje, trne, prchá, prostě provoz. Chybí tu jen ten, koho bychom v hrobě jediného čekali, nebožtík. Ježíš zmizel.

Učedníci volí po smrti svého Mistra pragmatický program, zůstávají ukrytí. Co taky jiného, co ještě tam venku? Životní plány, vize, cíle, projekty, všechno je pryč. Ukrýt se je rozumné, bezpečné, porada za zavřenými dveřmi. Ženy ale nemají stání. Nemůžou nejt, nedokáží zůstat doma, žene je to. Jejich strategie přežití je jiná. Potřebují být ještě jednou blízko, aspoň na chvíli, projevit lásku, loučit se, pečovat, uctít, oplakávat. Jakkoli to nemůže fakticky nic změnit. Nemůže?

Díky snaze být za každou cenu, být naposledy, blízko Ježíši, se ženy stanou prvními svědky podivuhodného příběhového zvratu, který odtud navždycky promění čtení všech příběhů Písma i životní příběh každého z lidí. Stanou se prvními svědkyněmi Ježíšova vzkříšení.

Z hlediska tehdejšího židovského práva má jejich svědectví o prázdném hrobě a setkání se Zmrtvýchvstalým naprosto nulovou váhu. Ženy se jako svědkyně k soudu vůbec nevolaly, právě jako se nemohly spravedlnosti u soudu dovolávat. Libovolný počet ženských tvrzení tak před převáží svědectví jediného muže. Co nevidí žádný muž, se nestalo. Můžeme domýšlet, co všechno taková pravidla v konkrétních situacích pro ženy znamenala, ale nekažme si takovými úvahami syrové ráno, kdy vychází slunce nad docela novým, proměněným světem.

Hrob je prázdný a dosvědčit to můžou jenom ženy. Tři, zdůrazní Marek, což je právě ten počet pro hodnověrné, potvrzené svědectví. Pokud se ovšem rozhodnete brát navzdory tradici a kultuře ženy jako rovnocenné partnery. Proč se to Ježíš rozhodl udělat právě takhle? Neukáže se první Pilátovi, který by to jistě zaznamenal do análů a zajistil události dosah, ani Herodovi, který by šel do kolen a v hrůze vzýval popraveného Křtitele. Neukáže se sanhedrinu, který drží náboženskou moc, ani na truc farizeům. Dokonce ani ukrytým učedníkům jako hlavním pilířům „své věci“ se neukáže první. O prázdném hrobě svědčí ženy. Tímto poťouchlým kouskem vzkříšený Ježíš nasvěcuje společenskou i náboženskou tradici jako překonanou a posouvá společenské paradigma. Současně taky předjímá, že uvěřit v jeho vzkříšení nikdy nebude otázkou tvrdých dat. Otázkou jistoty nabyté důkazním šetřením, logickou argumentací, obecně přijatou historií. Vzkříšení zůstane navždycky otázkou víry.

Je víra něco míň? Slabší odvar jistoty? Pokud bereme vážně jen data a pevné hierarchie, pokud je pro nás slovo muže z principu autoritativnější než slovo ženy, pak asi ano, pak je víra taková trochu nedomrlá, slabě argumentovaná hypotéza. Pokud se ale o něco chceme v životě opřít, hořet pro to, pokud hledáme vyprávění, které s námi počítá, pak nám tři ženy, které znaly, následovaly a milovaly Ježíše, nabízejí svoje svědectví. Přinesly je i učedníkům, svým bratřím – a ti jim neuvěřili, jak praví evangelia, považovali to za *tlachání*.

Dva z učedníků ale přece vypálí ven, běží, předhánějí se. Petr má jako ve všem rychlejší start, Jan je vytrvalec. Doběhl první, šlo tedy o střední až delší trať. Vlínou do hrobu. Že je prázdný, si tím ověří, na rozdíl od žen jsou ale příliš udýchaní na to, aby uviděli na místě anděly.

Ženám andělé zvěstovali, že Ježíš vstal, ale Vzkříšeného potkává jediná z nich. Snad předtím běžela pro učedníky, pak sekundovala zpátky sprinterské dvojici a teď vysílená pláče pod starou olivou. Oni vstoupili, uvěřili a odcházejí to řešit. Ona zůstává, nerozumí, ale zanic nechce odejít. Ne Pilát, Herodes, rada starších, učitelé zákona, ani učedníci, Marie Matka, ani děti, kterým patří království nebeské. To Marie z Magdaly uvidí první vzkříšeného Ježíše, žena, ze které vyhnal sedm démonů.

V hrobě sedí dva andělé. *Proč pláčeš, ženo?* ptají se jí. *Co mě a tobě, ženo?* ptal se na oko drze Ježíš své matky, než na její přání udělal svůj první veřejný zázrak a kádě s vodou zašuměly nejlepším vínem. Marie nemá dost sil se jich bát ani se zalykat úctou, a tak

andělům prostě jen odpoví. Věcně, nakolik je v danou chvíli schopná číst ve svých emocích. *Vzali mého Pána a nevím, kam ho dali.* Ale opravdu je jejím hlavním problémem pohřešované tělo? Za zády jí stojí Mesiáš, živý, přítomný, vítěz nad smrtí, jen o něm ještě neví. *Proč pláčeš, ženo? dostává* z jeho úst podruhé stejnou otázku. *Koho hledáš?* zkouší Marii navigovat od momentálního neštěstí k podstatě věci. Aby prohlédla, aby ho spatřila.

Ale Marie je příliš ponořená do svého žalu. Nechápe otázky, pro slzy nepoznává toho, kdo před ní stojí. Jako člověk pohlcený depresí, který netrpí tím, že je kolem něj temnota, ale že jsou jeho oči zahalené tmou, takže nemůže vidět světlo kolem sebe. A tak Marie v pláči prosí domnělého zahradníka, ať jí řekne, kam jejího Pána dali. A on to pro ni udělá. Přestože nepoznala, nerozuměla, přestože ho nevolala správným jménem. Ježíš ji nemůže nechat dál plakat, když po něm tolik touží. *Marie!*

Existuje tisíc způsobů, jakým lze naše jméno vyslovit. Přísně jako nejhorší potrestání, posměšně se zvednutým obočím, vykřiknout ho, když nás tu někdo nečekal, naléhavě, když nevěnujeme pozornost, zašeptat ho pod nápořem touhy. Ježíš vyslovuje Mariino jméno tak, jak ho říkal jedině on. Marie se mu vrhá do náruče. Kdo uslyší takové zavolání, nemůže pochybovat.

Jak by mohl být příběh slavnější? Chrámová opona je napůl, smrt položená na lopatky a Kristus vypadá v oslaveném těle jako zahradník. Mariinu oddanost mrtvému přijímá živý, odhodlání rozloučit se přerůstá v bouřlivé vítání. Možná jí to nikdo neuvěří, možná to nemá jak dokázat, možná její slovo pro svět nic neznamena, ale je to ona, kdo objímá Ježíše, odhodlaná ho už nikdy nepustit. Ještě vydrž, Marie, směje se, pusť mě, ještě jsem nevystoupil k Otci. Jednou spolu budeme napořád.

Kdyby byl Ježíš pragmatik, vzýval efektivitu a měl rád velká čísla, neukázal by se první Marii. Nenechal by prázdný hrob najít tři ženy zahlcené silnými emocemi. Jenže právě tak se mu zachtělo. Kdy jindy než po vzkříšení přišel čas odložit všechny zbývající stereotypy. V Kristu není ani muž, ani žena, ani Žid, ani pohan, ani otrok, ani pán. Nic z toho už nemá váhu. Všechno a ve všech je Kristus.

Nepochybuji, že se zdál Marii čas mezi Ježíšovým vystoupením k Otci, a chvílí, kdy se vrátí jako Pán, nekonečný. Co teprve nám! Jak rychle po jeho odchodu zapadly ženy, chudí, odlišní pletí nebo národností, nemocní, ztrápení a méně draví zpátky do svých podřadných rolí, jako by byla Ježíšova smrt zbytečná. Ale jeho království už je přece tady. Má být vidět mezi námi, kdo nepatříme starým pořádkům, ale denně vstáváme do syrového velikonočního rána v zahradě s odvaleným kamenem.

JANA ŠRÁMKOVÁ
spisovatelka

OSOBNÍ ZTIŠENÍ

Vůči komu stojím v životě, práci, sboru a doma v podřízeném postavení a vůči komu v pozici moci? Jak se v těchto rolích cítím a jak je vykonávám? Jsou nastavené správně?

Jaké svědectví o Kristu nám přináší opomíjení a marginalizovaní lidé? Liší se jejich slyšení evangelia a vnímání Boha od většinového pojetí?

Kdo v mém okolí tahá v životě neustále za kratší konec lana? Jak by k němu přistupoval Ježíš? Jak mu můžu prokázat sounáležitost a čím ho podpořit?

Navštěvují mé společenství lidé různých názorů, temperamentů a socio-ekonomických skupin? Co to o společenství vypovídá?

MODLITBA

Pane Ježíši, vítězi nad smrtí, který jsi vyšel živý z hrobu jako náš Spasitel Kristus: mluv k nám, když – jako Marie z Magdaly – stojíme a myslíme si, že jsme sami v temné pustině života. Oslov nás jménem, jako jsi oslovil Marii, abychom poznali, tak jako ona, tvou živou přítomnost; sdíleli její radost, napodobili její oddanost, šli s její zkušeností do světa a mohli sdílet její slova: „Viděl(a) jsem Pána!“

TÉMATÁ K PŘÍMLUVÁM – ZA CÍRKEV PLNOU ŽIVOTA A OBNOVU SBORŮ

Modleme se:

- za církev, která naplno dává prostor obdarování lidí bez ohledu na jejich věk, pohlaví či společenské postavení. Za církev plnou Božího jednání a přítomnosti,
- za vzkříšení a obnovu církve na místech, kde její služba upadá nebo se ztratila,
- za zakládání nových sborů a stanic,
- za uzdravení minulosti a novou naději ve sborech, které upadají nebo ztrácejí víru pro svou budoucnost, za obnovu víry v církev v ČR,
- za odvalu k reformám a změně církve tam, kde jsme se stali našimi formami překážkou evangeliu.

2. DEN – NA CESTĚ DO EMAUZ

BIBLICKÝ TEXT

Lk 24:13-35

Téhož dne se dva z nich ubírali do vsi jménem Emaus, která je od Jeruzaléma vzdálena asi tři hodiny cesty, a rozmlouvali spolu o tom všem, co se událo. A jak to v řeči probírali, připojil se k nim sám Ježíš a šel s nimi. Ale něco jako by bránilo jejich očím, aby ho poznali. Řekl jim: „O čem to spolu cestou rozmlouváte?“ Oni zůstali stát plni zármutku. Jeden z nich, jménem Kleofáš, mu odpověděl: „Ty jsi asi jediný z Jeruzaléma, kdo neví, co se tam v těchto dnech stalo!“ On se jich zeptal: „A co to bylo?“ Oni mu odpověděli: „Jak Ježíše Nazaretského, který byl prorok mocný slovem i skutkem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a členové rady vydali, aby byl odsouzen na smrt, a ukřižovali ho. A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael. Ale už je to dnes třetí den, co se to stalo. Ovšem některé z našich žen nás ohromily: Byly totiž zrána u hrobu a nenalezly jeho tělo; přišly a vyprávěly, že měly i vidění andělů, kteří říkali, že je živ. Někteří z nás pak odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy vypravovaly, jeho však neviděli.“ A on jim řekl: „Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci! Což neměl Mesiáš to vše vytrpět, a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma. Když už byli blízko vesnice, do které šli, on jako by chtěl jít dál. Oni však ho začali přemlouvat: „Zůstaň s námi, vždyť už je k večeru a den se schyluje.“ Vešel tedy a zůstal s nimi. Když byl spolu s nimi u stolu, vzal chléb, vzdal díky, lámal a rozdával jim. Tu se jim otevřely oči a poznali ho; ale on zmizel jejich zrakům. Řekli si spolu: „Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“ A v tu hodinu vstali a vrátili se do Jeruzaléma; našli jedenáct učedníků a jejich druhy pohromadě. Ti jim řekli: „Pán byl opravdu vzkříšen a zjevil se Šimonovi.“ Oni pak vypravovali, co se jim stalo na cestě a jak se jim dal poznat, když lámal chléb.

ZAMYŠLENÍ

Dva zklamaní a sklíčení učedníci se vydávají na výlet do Emauz. Jdou a povídají si o tom, co se v posledních dnech stalo, jsou si navzájem oporou v zármutku, který je ještě tak čerstvý. Zármutku, který leží na prsou jako kámen a znemožňuje nám volně dýchat. Jsou zmatení. Některé ženy říkají, že našly hrob prázdný a že se jim zjeví andělé, kteří jim řekli, že jejich Mistr žije. Ale jim samotným se nic takového nestalo. Nemají vlastní zkušenost, žádné vidění, žádné jistoty. A tak jdou pryč. Možná domů, možná jen někam, kde bude ticho. Bezpečí. Prostor a čas na zklidnění po těch dramatických dnech.

A pak se k nim přidá další poutník. Nepozvaný, nečekaný, ale zcela přirozeně se připojí k jejich cestě. Je to ten, jehož smrt oplakávají, ale oni ho nepoznávají. Vzkříšený s nimi kráčí cestou, hovoří s nimi. Je živý, je přítomný, nijak se jim neskrývá. Ale úzkost a

smutek učedníkům nedovolí ho rozpoznat, vnímat jeho blízkost. Kolikrát i my jdeme životem a nevnímáme, že právě uprostřed naší bolesti kráčí Bůh vedle nás? Že se nesnaží naši bolest obejít, ale vstupuje do ní?

„O čempak si to povídáte, že jste tak smutní?“ Ježíš rozeznává jejich smutek a připojuje se k jejich rozhovoru. Nesnaží se je hned utěšit nebo napravit. Vstupuje do jejich bolesti, jako někdo, kdo rozumí, kdo sdílí, kdo naslouchá. A Kleofáš mu odpovídá s jistou dávkou ironie: "Ty jsi snad jediný návštěvník Jeruzaléma, kdo neví, co se tam tyto dny stalo!" Učedníci říkají Ježíši, co se stalo s Ježíšem. Vyprávějí mu jeho vlastní příběh, ale vykládají ho po svém, jako příběh o selhání, o konci naděje. "Doufali jsme, že on je ten, který má vykoupit Izrael..." Doufali. Už nedoufají. Jejich víra skončila na kříži a zůstalo jen prázdno.

A tehdy Ježíš začíná mluvit. Nezejví se jim najednou ve své slávě. Nevynutí si víru zázrakem. S laskavostí konstatuje, že jsou nechápaví, a pak s nimi jde kus cesty. Provází je jejich beznadějí a trpělivě jim vykládá Písma, od Mojžíše až po proroky. Nevyloží karty na stůl, neříká jim "Jejda chlapi, vždyť jsem to přece já!", ale místo toho jim pomáhá porozumět, že Mesiáš měl trpět a vejít do slávy. Mesiášův příběh je tak součástí celého velkého Božího příběhu, součástí Boží věrnosti, součástí dějin spásy. A jejich srdce začínají hořet. Začínají chápat – ne protože vidí, ale protože naslouchají. Naděje se jim nevnučuje, ale rodí se ve vztahu, v rozhovoru.

A přesto ho ještě stále nepoznávají. Přicházejí do Emauz a zvou toho zajímavého spolupoutníka, aby s nimi zůstal přes noc, možná z prosté lidské pohostinnosti, možná proto, že cítí, že s ním je jim nějak dobře, že s ním jejich bolest polevuje. Usedají spolu ke stolu. Večeří spolu. A pak dojde na lámání chleba. Vzkříšený chlebu požehná, láme ho a podává přesně jako při poslední večeři. Obyčejné, hluboké gesto: „Vezměte a jezte z něho všichni.“ Víc názorně to už snad ani nejde. A jim se konečně otevírají oči, poznají ho – a on zmizí. Jako by už nebylo třeba jeho fyzické přítomnosti. Teď už vědí. Teď už věří.

Jejich smutek se proměnil. Zmizela tíha, která je držela při zemi. Zmizela prázdnota. Zmizel strach. A zůstala radost. Naděje. Touha jít zpět. Ještě té noci se vracejí do Jeruzaléma – zpět ke společenství, zpět ke svědectví. Jejich cesta, která začala odchodem, touhou po klidu a bezpečí, končí návratem. Proměněná cesta. Cesta víry.

Každý z nás potřebuje mít Emauzy, své místo, kam můžeme jít po cestě smutku, bolesti a zklamání. Místo, kam můžeme jít, když nevíme, jak jít dál. Když se zdá, že nic nedává smysl, když nevidíme, nerozumíme. Abychom se mohli vrátit, potřebujeme nejdříve odejít. Protože právě tam, v tichu a nejistotě, se může odehrát setkání, které promění všechno. A naše srdce začne zase hořet. A my víme, že nejsme sami, že On je s námi. Že náš příběh nekončí na kříži. Že naše naděje byla vzkříšena.

RÁCHEL BÍCOVÁ

psychoterapeutka, lektorka a autorka

OSOBNÍ ZTIŠENÍ

Na jaké „cestě do Emauz“ kráčí mladá generace dnes?

Pane, dej nám oči, abychom viděli, kudy kráčí srdce mladých lidí – co je tíží, co hledají, co je zraňuje. Prosíme tě, kráčejs nimi i tam, kde jsou zklamaní nebo zmatení.

Kde mladí lidé nepoznávají, že jsi s nimi – i když s nimi kráčíš?

Pane Ježíši, prosím tě, otevři duchovní zrak mladých lidí. Dej, ať i v bolesti objeví tvou blízkost, ať je jejich naděje vzkříšena.

Za co hoří srdce mladých lidí, i když to zatím neumí pojmenovat?

Pane, dej, ať mladí zakusí tvé Slovo jako živé a proměňující. Ať jejich srdce začnou hořet pro tebe.

Jak mohu povzbudit mladé lidi, aby k sobě pozvali Vzkříšeného?

Pane, dej nám odvahu a citlivost být svědky a průvodci. Uč nás vytvářet prostředí, kde mladí radostně řeknou: „Zůstaň s námi“.

MODLITBA

Živý Pane, jenž jsi na cestě do Emauz mluvil se dvěma učedníky a zapálil jejich srdce, jenž jsi požehnal chléb a lámal jej a otevřel jejich oči: buď s námi, když si v chlebu a víně na tvém stole připomínáme tvé tělo a krev, tvou oběť za nás. Prosíme, buď s námi. Tvá vzkříšená přítomnost nás vede skrze všechny zákruty a obraty našeho života, ulehčuje nám břemena, očišťuje náš zrak a je nám oporou, když na naší cestě klopýtáme. Udrž nás věrné ve službě, Pane, jako tvé oddané služebníky, ty, který jsi cesta, pravda a život navěky. Amen.

TÉMATÁ K MODLITBÁM – ZA MLADÉ LIDI A SPOLUPRÁCI MEZI GENERACEMI

- Otče, pomoz našim mladým lidem najít víru uprostřed chaosu. Dej jim touhu a schopnost tě vidět, slyšet a mluvit s tebou. Modlíme se, aby se k tobě přibližovali po celý svůj život.
- Duchu Svatý, naplň srdce mladých lidí nadějí a láskou Ježíše Krista; oživ naši církve kreativitou, energií a radostí mladých lidí, veď nás společně, když se snažíme nabídnout Boží milosrdenství těm, kteří se cítí opuštění nebo nemilováni.
- Milující Bože, ochraňuj prosím naši mládež před nebezpečími, která dnes v našem světě existují. Buď s nimi v nemoci i ve zdraví, v smutku i v radosti, v osamělosti i v přátelství, v úspěchu i v neúspěchu. Dej jim odvahu a sílu činit správná rozhodnutí.

- Drahý Pane, modlíme se za novou generaci. Osviť jejich srdce svou pravdou, když tě slyší v hudbě, vidí v umění a zakoušejí skrze lásku a péči rodiny, přátel a učitelů. Vlož svou naději do jejich životů, zvláště tam, kde jsou obklopeni beznadějí a cynismem.
- Zasej svou moudrost do jejich myslí, když čtou Bibli, diskutují o hlubších otázkách života nebo se setkávají s těžkostmi a obtížemi. Vpleť svou lásku do jejich snů, když nacházejí vizi ve svých zájmech, příležitosti pro svá obdarování a cíle pro své schopnosti.
- Přijď, Duchu svatý, probud' v mladých lidech vědomí Božího povolání; odhal nám dary mladých lidí; veď je všechny, aby našli své místo a pozvedli své hlasy a využili své síly k tomu, co je dobré a smysluplné.
- Obdař mladé darem radosti, aby mohli oslavovat život smíchem i slzami. Veď nás, abychom jim uměli být na blízku, dokázali je ocenit a vytvářet jim příležitosti ke službě. Uč nás budovat církve, kde dokážeme spolupracovat a najít společný směr jako různé generace. Kéž vytváříme kulturu církve, kde mladí bude cítit důvěru a nikoli obavy a strach. Pomož nám tvořit společenství, která budou mladým lidem dávat smysl, která budou podporující i zranitelná, která před ně budou klást výzvy, směřovat je, sdílet s nimi zkušenosti, a přitom budou hluboce vztahová.
- Modlíme se za změnu v oblasti krize duševního zdraví mladých lidí.
- Modlíme se za Boží hnutí mezi mladými lidmi, aby dokázali nacházet odpovědi na otázky své generace a sdílet s ní evangelium jejich způsobem.
- Modlíme se za vedoucí a pracovníky s mládeží, dorostem dětmi a mladými dospělými.

3. DEN – NEVĚŘÍCÍ TOMÁŠ

BIBLICKÝ TEXT

J 20:19-29

Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“ Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jinak Didymos, jeden z dvanácti učedníků, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu řekli: „Viděli jsme Pána.“ Odpověděl jim: „Dokud neuvidím na jeho rukou stopy po hřebech a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“ Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se doprostřed a řekl: „Pokoj vám.“ Potom řekl Tomášovi: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuji a věř!“ Tomáš mu odpověděl: „Můj Pán a můj Bůh.“ Ježíš mu řekl: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“

ZAMYŠLENÍ

Při prvním setkání Vzkříšeného Ježíše s jeho učedníky není Tomáš přítomen. Nevíme proč. Když mu následně jeho přátelé o setkání se Zmrtvýchvstalým vypráví, nevěří jim. "Dokud neuvidím na jeho rukou stopy po hřebech a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím." Tomáš se stává prvním z velkých křesťanských skeptiků a pochybovačů. Zmrtvýchvstání mu přijde nepravděpodobné až nemožné. Spíše než v Kristovo vzkříšení věří tomu, že mu jeho druhové lžou nebo že se nechali nachytat nějakým falešným Ježíšem.

Vzkříšený Ježíš Tomáše pro jeho skepticismus nezavrhně. Naopak, vyjde mu v jeho otázkách a pochybách vstříc. Vyhoví dokonce jeho přání. Když přijde o týden později za svými apoštoly znovu, nabídne mu své probodené ruce a bok k dotyku. Jako hmatatelný důkaz svého návratu do života. Nevíme, zda Tomáš tuto nabídku dotknout se Ježíšových ran využil. Zcela jistě však následně vyznal svou důvěru v Kristovo vzkříšení. A ještě víc! Vyznal svou důvěru v Ježíše jako nositele božské autority: „Můj Pán a můj Bůh“. Nic nebude pro Tomáše od této chvíle v životě a víře důležitější než Ježíš. V jeho postavě poznává a vyhlašuje jedinečného Božího Vyvoleného.

To vyznání je velké a vznešené: Můj Pán a můj Bůh. Nejen Janovo evangelium, ale celý křesťanský Nový zákon byl napsán proto, aby lidi vedl k této důvěře. Přece se však Tomáš nestane následováníhodným vzorem. Přes všechnu Ježíšovu vstřícnost totiž zazní vůči

Tomášovi z jeho strany i decentní výtky: "Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili." Ježíš totiž dobře ví, že dalším generacím křesťanů už se možnost dotknout se jeho ran neotevře. Přesto očekává, že přijdou i další generace jeho následovníků. A očekává, že uvěříme, ačkoli se s ním nesetkáme v jeho původní fyzické podobě.

Ten příběh byl zapsán především pro nás, všechny pozdější hledače Boha. Pro nás, kteří budeme složitě zvažovat, zda věřit nebo nevěřit v Boha. A v Ježíše jako jeho zplnomocněného posla. Byl sepsán pro nás, kteří budeme uprostřed silových polí z obou stran: Něco nás potáhne k víře, něco nám bude našeptávat, že věřit je nemoudré.

Je tolik ukazatelů, která nás mohou směřovat k důvěře v Boha podle novozákonního vzoru:

První ukazatel: Svědectví prvních učedníků o Ježíšově životě, smrti a vzkříšení. Tak výjimečný příběh! Tak strhující a moudré Ježíšovy řeči o Božím království, o Boží přejné laskavosti a otevřenosti vůči všem lidem. Tak dojemné vyprávění o jeho obětavé smrti. A i to podivné vzkříšení: první křesťané včetně Tomáše za něj ručili svým životem i smrtí. Globální římská veleříše jejich doby je už dávno jen historií. Hnutí s původem ve skupině 12 nevzdělaných a nevýznamných nadšenců, které přišel Vzkříšený pozdravit, je naopak až dodnes živé a stále rostoucí.

Druhý ukazatel: Existence a tři tisíciletá podivuhodná historie Izraele, prvního Božího lidu.

Třetí ukazatel: Zázraky vesmíru, světa a jeho přírody. Jak se to mohlo stát, že vesmír je právě takový, aby na maličké Modré planetě někde v koutku nevýznamné galaxie mohl vzniknout tak pestrý a podivuhodný život? Život, který korunuje existence lidí, které charakterizuje neutuchající touha po hlubokých vztazích, svobodě, krásě, spravedlnosti...

Přes všechno zmíněné výše zůstává však v lidském rozhodování o víře či nevíře v Boha Bible rovněž prvek neurčitosti a nejistoty. Příkop, který nelze beze zbytku překlenout žádnými racionálními argumenty či mystickými zážitky:

Ježíšův život, smrt a vzkříšení? To mohl být jen náhodný výron jednoho lidského génia doprovázený hromadnou halucinací či sugescí o jeho návratu do života.

Existence Izraele? Je podivuhodná, ale dějiny jsou někdy nevyzpytatelné a paradoxní, takže jde možná jen o nečekanou souhru okolností.

Zázraky vesmíru, světa a zvířecího i lidského života? Jsou jen šťastnou náhodou. Vždyť přece i mnozí z velkých vědců zůstávají ateisty!

Proč ve víře zůstává vždy prvek nejistoty? Proč neexistuje nějaký jednoznačný důkaz pro víru nebo proti víře? Proč nemůžeme Boha a Vzkříšeného vidět či slyšet napřímo?

Protože víra je záležitostí nejhlubšího nitra. Je srdeční záležitostí v nejhlubším smyslu slova. Křesťanská víra není nikdy jen racionální záležitostí. Křesťanská víra je záležitostí vztahu a důvěry. A vztah, který by v sobě neobsahoval prvek nejistoty, by nebyl vztahem.

Bůh by zřejmě mohl poskytnout nezvratný důkaz své existence. Nebo by nás mohl vymyslet jako věřící a nikdy nepochybující roboty. To bychom ovšem přestali být jeho partnery. To bychom přestali být lidmi podle jeho obrazu. Stali bychom se jen naprogramovanými roboty bez svobodné vůle, bez možnosti říci ne.

O skutečné víře a nevíře se nerozhoduje na základě první signální soustavy: Něco jsem viděl nebo neviděl, zažil nebo nezažil. Viděl jsem zářícího anděla nebo měl zjevení vzkříšeného Ježíše Krista. O skutečné víře a nevíře se rozhoduje v našich srdcích a v našich hlavách mnohem hlouběji.

Bůh si totiž přeje a vždycky bude přát, aby se v nás rozhodnutí o víře a nevíře odehrávalo právě na té nejzákladnější rovině – v hloubce našeho srdce. Abychom, když už se rozhodneme věřit, vsadili na tuto víru všechno, celý svůj život. Aby to nebylo snadné a povrchní rozhodnutí, ale riskantní. Pro takové rozhodnutí platí Ježíšovo zaslíbení: „Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“

ROMAN MAZUR

farář sboru ČCE v Praze – Libni, 2. náměstek synodního seniora ČCE

OSOBNÍ ZTIŠENÍ

Pochybuji někdy o Boží existenci?

Pochybuji někdy o Božím jednání ve světě nebo v mém životě?

Co mi tyto pochybnosti pomáhá překonat či unést?

MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, který jsi přišel ke svému učedníku Tomášovi na důkaz svého vítězství nad smrtí, díky že v čase našich pochybností můžeme i my vztáhnout ruku a ve víře se dotknout ran tvé oběti. Když kráčíme ve víře, buď nám tak blízko, že budeme slyšet tvůj hlas i přes hluk a šum tohoto světa. Učiň nás věrnými; dej nám poslušnost tvé vůli, abychom mohli spolu s Tomášem opakovat: „Můj Pán a můj Bůh!“

TÉMATA K MODLITBÁM – VÍRA VE ZKOUŠKÁCH, POCHYBNOSTECH A UTRPENÍ

Modleme se za

- to, aby i k nám Hospodin přicházel v našich pochybnostech, otázkách a nejistotách a prohluboval naši víru,
- ty, kdo v našem okolí procházejí utrpením a zkouškami, za nemocné a jejich uzdravení, za zkroušené a jejich posilu,
- ty, kdo ztrácejí nebo ztratili víru nebo procházejí její proměnou či dekonstrukcí a rekonstrukcí. Kéž si k nim Bože najdeš cestu. Uč nás trpělivosti nést láskou hledání a tázání lidí kolem nás.
- církev otevřenou otázkám a dialogu i o obtížných a složitých tématech,
- za rozvoj pastorační a poradenské služby v církvi.

4. DEN – U TIBERIADSKÉHO JEZERA

BIBLICKÝ TEXT

J 21:1-14

Potom se Ježíš opět zjevil učedníkům u jezera Tiberiadského. Stalo se to takto: Byli spolu Šimon Petr, Tomáš, jinak Didymos, Natanael z Kány Galilejské, synové Zebedeovi a ještě dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Jdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Šli a vstoupili na loď. Té noci však nic neulovili. Když začalo svítat, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš jim řekl: „Děti, nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli: „Nemáme.“ Řekl jim: „Hodte síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete.“ Hodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb. Onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „To je Pán!“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil si plášť – byl totiž svlečen – a brodil se k němu vodou. Ostatní učedníci přijeli na lodi – nebyli daleko od břehu, jen asi dvě stě loket – a táhli za sebou síť s rybami. Když vstoupili na břeh, spatřili ohniště a na něm rybu a chléb. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb z toho, co jste nalovili!“ Šimon Petr šel a vytáhl na břeh síť plnou velkých ryb, bylo jich sto padesát tři; a ač jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš jim řekl: „Pojďte jíst!“ A nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli, že je to Pán. Ježíš šel, vzal chléb a dával jim; stejně i rybu. To se již potřetí zjevil učedníkům po svém vzkříšení.

ZAMYŠLENÍ – CHVÁLA BRUNCHŮ (ČTI BRANČŮ)

Město, ve kterém žiju, je známé kvalitní kavárenskou scénou a rozvinutou gastronomií. Bylo na to téma napsáno mnoho knih, průvodců a příruček, o mobilních aplikacích a informacích v nich obsažených nemluvě. Víkendová rána zhusta poskytují možnost vypravit se na brunch – tedy spojit snídani (breakfast) a oběd (lunch) do jednoho. Jíst v klidu a dlouho, povídat si, setkat se. Není nad to sedět v bistru s vysokými okny a v přívětivém dopoledním světle poslouchat příběhy toho, s kým usednu u stolu. Není kam spěchat, je prostor věci projít do hloubky a prožít. Zakusit.

Jedno takové sobotní dopoledne jsem byla obsluhou usazena u dlouhého a velkého stolu, i když jsme měli být jen dva. Jinde nebylo volno. Rozhlížela jsem se po místech kolem sebe, a náhle jsem uviděla po svém boku muže s upracovanou tváří i rukama. Jistě, nebyl tam, to jen moje obraznost přivedla do sobotní brněnské kavárny apoštola Petra a postupně se přidal Jan, Jakub, Tomáš a pár dalších. Už jsem u stolu neseseděla sama, ale v pestré společnosti chlapů, kteří se namáhali celou noc, ale nic nechytily. Zmordovaně seděli v loďce a nechápali, až když jim jejich Mistr řekl, co udělat. A najednou se karta obrátila – 153 velkých ryb, tomu říkám úlovek. Jak mohl vědět, že pomůže hodit síť na pravou stranu lodi? I když coby ne, je Pánem tvorstva a zná všechny odpovědi, i na ty nejroztodivnější otázky. Stojí za to přijít k němu a nechat si poradit.

Jenže nic z toho vlastně nebylo podstatné. To nejdůležitější mělo teprve přijít.

„Pojďte jíst,“ říká Ježíš – a skutečně myslí tuhle obyčejnou činnost. Láme chléb, rozdává ryby, nejspíš plyne konverzace a kdo ví, jaká témata se probírají. Však ta velká a těžká už zněla cestou do Emauz a pochybnosti byly setřeny v okamžiku, kdy se Tomáš dotýká Ježíše. Přišel čas – konečně – na to obyčejně lidské, co nejvíc buduje, upevňuje a utužuje. Sedět, povídat, jíst, dívat se do očí, sdílet to podstatné i nepodstatné. Být. Být spolu.

Učedníci měli za sebou spoustu traumatizujících zážitků. Po třech letech chození s Ježíšem a spoustě nadějí na obnovení království to jediné, co vidí, je Ježíšova krutá smrt na kříži. A ano, vstal z mrtvých a ano, už se o tom mohli přesvědčit na vlastní oči, na vlastní kůži, ale ještě pořád je to tak těžko uchopitelné. Co s tím a jak dál? Ježíš je nevolá, aby se usadili v kruhu, nesedá do lodi a nevyučuje je. Nepřipomíná stěžejní body toho, co probírali v předchozích třech letech. Nevolá je ke zodpovědnosti s pocitem, že to by přece už všechno měli vědět. Připravuje jídlo a usedá ke společné konverzaci. Chvála brunche jako místa, kde se rodí život. Prostor, ve kterém se může mluvit o tom, co bolí, může být vykomunikováno to, co bylo doteď zašmodrchané, plácá se páté přes deváté a k obyčejným příběhům přibudou i hluboké otázky. A nebo taky ne. Ale ten společný čas, ten nikdo nevymaže. A na ten se pak vzpomíná – však záznam, který o tom pořídil apoštol Jan, je toho dostatečným důkazem. Mohl celé vyprávění v téhle kapitole Bible začít Ježíšovým rozhovorem s apoštolem Petrem, který následuje po příběhu o společném jídle. Ale bylo třeba ukázat, že Ježíš umí i do trochu zoufalé situace s prázdnými sítěmi dát tu dobrou radu, jak lovit, aby se výsledek dostavil, a především dokáže vytvořit prostor, podmínky a atmosféru pro vzájemné setkání. Setkání lidí mezi sebou, setkání člověka a Boha.

Ve světě rychlého občerstvení, rychlovarných konvic a polívek z pytlíku je začátek poslední kapitoly Janova evangelia poselstvím o lásce, která se chce setkat. A jídlo je k tomu dobrou příležitostí.

LUCIE ENDLICHEROVÁ
šéfredaktorka Rádia 7

OSOBNÍ ZTIŠENÍ

Věnuji dostatek času obyčejným setkáním s lidmi, zastavením, příležitostem k naslouchání i sdílení vlastního života?

*Co neobvyklého mi Ježíš radí pro běžné chvíle, ve kterých si myslím, že nejlépe vím, co udělat?
Kde je moje místo „na pravé straně lodi“, kam mám spustit síť?*

Kdy naposledy jsem zakusil blízké setkání s Bohem? Co mohu udělat pro to, aby se tak stalo?

MODLITBA

Pane, po svém vzkříšení jsi se nezjevil jako vítězný Bůh plný slávy a nádhery, ale jako prostý obyčejný člověk, který jí se svými přáteli na břehu jezera, u stolu pod širým nebem. Učiň nás svědky svého vzkříšení v každodenním životě s jeho monotónností, kde nás na březích našich životů vždy čekáš. Posad' se ke stolům nasycených, ale prázdných lidí. Posad' se ke stolům ztrápených, kteří potřebují naději. Obnov v nás dar pohostinnosti a posvěcené každodennosti.

TÉMATÁ K MODLITBÁM – ZA BLÍZKOST S BOHEM V KAŽDODENNÍM ŽIVOTĚ

Modleme se za

- obnovu a rozvoj pohostinnosti,
- to, abychom si v uspěchané a přeplněné době nenechali vzít čas na lidi kolem nás, měli čas na rozhovory, zastavení, naslouchání a hluboký zájem o životy druhých,
- rozvoj modlitby a duchovních disciplín bez zbytečného tlaku na výkon nebo pocity viny, za novou kreativitu v hlubokém duchovním životě církve i jednotlivců,
- duchovní život v rodinách, duchovní vedení dětí, které spojí jak vliv rodiny, tak církve,
- společný růst a učenictví napříč generacemi v církvi, vzájemnou podporu, porozumění a povzbuzení napříč generacemi,
- to, jak si v době online reality zachovat smysl a citlivost pro životy lidí a komunit, v nichž žijeme offline,
- naše sousedy a spolupracovníky v zaměstnání.

5. den – PETŘE, MILUJEŠ MNE?

BIBLICKÝ TEXT

J 21:15-22

Když pojedli, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než ti zde?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Pas mé beránky!“ Zeptal se ho podruhé: „Šimone, synu Janův, miluješ mne?“ Odpověděl: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Bud' pastýřem mých ovcí!“ Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, máš mne rád?“ Petr se zarmoutil nad tím, že se ho potřetí zeptal, má-li ho rád. Odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno, ty víš také, že tě mám rád.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé ovce! Amen, amen, pravím tobě: Když jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodil jsi, kam jsi chtěl; ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepáše a povede, kam nechceš.“ To řekl, aby mu naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech dodal: „Následuj mne!“ Petr se obrátil a spatřil, že za nimi jde učedník, kterého Ježíš miloval, ten, který byl při večeři po jeho boku a který se ho tehdy otázal: „Pane, kdo tě zrazuje?“ Když ho Petr spatřil, řekl Ježíšovi: „Pane, co bude s ním?“ Ježíš mu řekl: „Jestliže chceš, aby tu zůstal, dokud nepřijdu, není to tvá věc. Ty mne následuj!“

ZAMYŠLENÍ

Když se Petr doslechl, že Ježíš vstal z mrtvých, čteme, že „běžel“. Proč asi? Když byli moje děti mladší, telefonoval jsem jim, když jsem se blížil tramvaji domů, aby mi šli naproti. Skoro vždycky běželi... protože byli netrpěliví a těšili se na setkání. Dlouho jsme se neviděli (u malých dětí je vše delší než 10 minut dlouho), proto kluci běželi. Přemýšlejme, co se asi odehrávalo v Petrově mysli. Jeho poslední zážitek s Pánem Ježíšem byla jeho zrada. Potom už neměl možnost se mu omluvit, něco dát na pravou míru, vysvětlit proč se zachoval tak, jak se zachoval. Prostě zradil a konec. Pak jen sledoval, jak Ježíše odvádějí na Golgotu. Je zcela logické, že v okamžiku, kdy se dozví o prázdném hrobu, běží. Ne proto, aby svým během něco změnil, protože pokud ke hrobu dojde o minutu později, stejně nic nezmění, ale prostě proto, že ho žene netrpělivost a vzrušení. Stále v něm hlodá, jak selhal. Petr patřil k oddaným učedníkům. Byl to Petr, který se dušuje, že i kdyby všichni Pána opustili, on nikoli. Petr budoval svůj vztah s Ježíšem na své domnělé schopnosti vydržet. Zřejmě i proto se ho tak hluboce dotklo, když zradil. Rysy jeho učednictví byly loajalita, věrnost a síla. Najednou se toto vše po třech otázkách zhroutilo. Petr se domníval, že jeho vztah s Pánem závisí na tom, že bude neustále prokazovat kvality, o nichž si myslel, že si jimi získal Pánovu přízeň. Toto se skrze zradu zhroutilo. To, co nakonec Petra změní, není výkon, ale selhání, Boží milost a setkání se vzkříšeným Kristem.

Petr před vzkříšením nám někdy připomíná tzv. „dobrého křesťana“. Modlí se, snaží se, je obětavý a z toho plyne jeho pocit spokojenosti. Kdosi v tomto pojetí přirovnal Boha k postaršímu divákovi, který sedí v nebi a tleská nám, když si ráno udělám trochu času na čtení

Písma a modlitbu. My víme, že bychom se asi měli modlit, svědčit, číst Bibli, ale to v nás působí někdy spíše pocit viny. Cítíme, že se stejně nic moc nezmění, že nám tyto věci vlastně nic nedávají. I v postním období nás přemáhá pocit, že Ježíšovo povolání je příliš náročné a že vydat se Duchu je nad naše síly.

Začínáme se podobat hlavní postavě jedné divadelní hry, která říká: „Proč se bojím tančit? Vždyť miluji hudbu, milost, rytmus, píseň i smích? Proč se bojím žít, já, který miluji život a krásu těla a živé barvy země, oblohy i moře? Proč se bojím milovat? Vždyť přece miluji lásku!“

My bychom možná mohli dodat – milujeme Boha, ale v jeho blízkosti se buď necítíme dobře, nebo je to hrozná nuda. Víme, že je mnoho oblastí, které nás fascinují mnohem více než On. Realita vzkříšení je jen další nudnou informací, která je mnohem méně zajímavá, než současná politická situace nebo informace, kde mají levné vouchery. Co s tím? Začít vstávat dříve ráno k modlitbám? Více se kontrolovat? Nebo se prostě smířit s tím, že evangelium je dřina a kříž, která mě moc nefascinuje? Nebo prostě Bohy vytěsnit ze života? Jakmile se z křesťanství stane povinnost, výsledek je stejný, jako když z manželství zmizí láska. Nemusíme si vzájemně škodit, jen se prostě nevyhledáváme. Stejně platí s Bohem. Postupně ho přestaneme vyhledávat.

Vím, že tento můj text nemá sílu vypůsobit vašeň pro Boží věci. To může pouze vzkříšený Kristus sám. Když si Petr si uvědomil, co provedl, hořce plakal. Pak ale běží za Kristem k prázdnému hrobu a později vidíme, že mu jeho selhání Kristus více nevyčítá. V posledních okamžicích na této zemi se ho ptá slovy: „Petře miluješ mě“? Jako by řekl, že bez lásky bude jakákoli tvoje další snaha a úsilí marné.

Tato, pro některé možná fráze, je ale jedním z klíčových důrazů, na kterých musíme postavit svoji identitu, službu a který musíme aplikovat do nejrozličnějších životních situací. Jde o to, že každý křesťan touží po lásce a uznání. Pokud tuto potřebu nenachází u Krista, hledá ji jinde. Spisovatel a kněz H. Nouwen napsal: „Ucítit dotek žehnajících rukou Božích a slyšet hlas, který mne nazývá milovaným Božím synem, je totéž. Ale je tu mnoho jiných hlasů, které jsou hlasité a svůdné. Tyto hlasy říkají: ‘Jdi a dokaž, že za něco stojíš...’ Tyto hlasy mi říkají, že lásku si zasloužím tím, že budu úspěšný, populární a mocný...Hlasitě popírají, že láska je zcela nezištný dar.“ Když prožijeme Boží lásku, nemusíme sobě ano světu nic dokazovat, protože naše identita je zakotvena v Něm. Petr bude dál sloužit svému Pánu, bude jedním z pilířů církve, ale Ježíšovo „miluješ mě“, jeho životu dá nový rozměr. A stejně tomu může být s námi. Možná je toto pro někoho málo... ano je to málo, jenže zároveň je to úplně všechno.

DAVID NOVÁK

předseda Rady Církve bratrské, kazatel CB Praha 13

OSOBNÍ ZTIŠENÍ

Prožil jsi někdy propojení své zlomenosti a hříchu s Boží láskou?

Je pro tebe vztah s Kristem spíše pachtěním nebo radostí?

Kdy jsi naposledy zažil žehnající Boží dotyk, který tě utvrdil v tom, že jsi milované Boží dítě?

MODLITBA

Pane Ježíši, který jsi v Petrovi u jezera spatřil oporu své církve: ty nás vidíš takové, jací skutečně jsme, neboť ty nás prohlížíš skrz naskrz a nic z toho, čím jsme nebo čím můžeme být, není před tebou skryto. Když svým slovem či skutkem zahanbujeme sami sebe a zapíráme, že tě známe, odpusť nám; proměň naši bázlivost v odvahu, naši slabost v sílu, abychom v tvé milosti a odpuštění byli společenstvím tvých učedníků, kteří tě s hrdostí ale i pokorou následují.

TÉMATÁ K MODLITBÁM – ZA VEDOUcí A SLUŽEBNíKY V CíRKVI

Modleme se za:

- kazatele, starší, diákoný, vedení církví i celocírkevní pracovníky i další vedoucí v církvi. Kéž mají moudrost, schopnosti i odvahu vést, jednotu a důvěru se svými spolupracovníky,
- rodiny vedoucích v církvi a jejich ochranu,
- budování takové kultury v církvi, která bude přitahovat lidi ochotné vést a nést odpovědnost,
- nová povolání do úvazkové služby, za teologické fakulty a semináře,
- službu žen v církvi a její rozvoj,
- výchovu, učednictví a rozvoj vedoucích v církvi,
- všeobecné kněžství jako žitou hodnotu církve.

6. DEN – JÁ JSEM S VÁMI

BIBLICKÝ TEXT

Mt 28:16-20

Jedenáct apoštolů se pak odebralo do Galileje, na horu, kterou jim Ježíš určil. Spatřili ho a klaněli se mu; ale někteří pochybovali. Ježíš přistoupil a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“

ZAMYŠLENÍ

Ježíšova mise na tomto světě z určitého pohledu končí. Učedníci s ním byli po tři roky, zažili šok při jeho zatčení, smrti a vzkříšení. Po čtyřicet dnů je vyučuje a nyní definitivně odchází. Je to výjimečná chvíle pro ně i pro Ježíše a je na místě i trocha nervozity.

Ježíš ví a říká jim, že se opět vrátí a že je tu nenechává samotné, ale Otec sešle svého Ducha. Je to naposledy, co k nim mluví takto přímo. Svěřuje jim obrovský úkol, jehož naplnění nebo nenaplnění ovlivní všechny lidi. Je pochopitelné, že jim předává to nejdůležitější.

Má tu jedenáct nejbližších lidí. Oni ho poslouchají – jdou na určenou horu – a také se mu klaní – uznávají jeho panství. Současně někteří pochybují. Ne, není to nadšená parta lidí připravená naplnit vše, co jim jejich Pán řekne. Která si je jistá, že to zvládne. Jenže Ježíš jim důvěřuje.

Předně je ujišťuje o své moci. Budou různé překážky, vše se nepodaří, ale to nic nemění na tom, že Ježíš je tím, který má moc.

Po tomto ujištění je vyzývá: „Jděte“. Obrovská změna. Dosud byla výzva: „Přijďte“. Přijďte se stát Židy a klaňte se v chrámě. Vždyť i David staví stánek s výhledem, že tam přijdou pohané, aby uctívali Hospodina. Jenže novozákonní církev má jít. Nežijeme ještě ve Staré smlouvě? Nejsme zaměřeni zvát lidi do svých modliteben s nadějí, že když je lépe vyzdobíme, více naladíme kytary a uvaříme lepší kávu a upečeme lepší buchtu, máme vystaráno? Nemáme. Ježíš způsob zvěstování zásadně změnil. Lidi nezveme k nám, ale jdeme za nimi.

Máme mu činit učedníky. Lidi, kteří budou Ježíše následovat a učit se od něj. Určitě, my máme něco předat a někdy někoho i po nějakou dobu vedeme. Ale jsou to jeho učedníci. Nepatří nám, našim sborům ani denominacím. Jsou jeho.

Máme je křtít a potom vyučovat. Zase to někdy děláme obráceně. Ke křtu dlouho vyučujeme, jako by nestačilo evangelium – radostná zpráva o záchraně a Boží vládě – a reakce lidí – víra. Někdy křtem jako by vše končí. Dále přeci stačí chodit v neděli do sboru případně podle naší tradice občas na skupinku nebo biblickou hodinu. Jenže ono to má po křtu teprve začít. Máme nové Kristovy učedníky učit zachovávat vše, co Ježíš přikázal. Uvědomuji si, že to není jednoduché. Nemáme čas my a nemají čas oni. Někdy se mně po letech v církvi plete, co přikázal Ježíš a co je naše sborová kultura. No a dokonce se lépe vyučuje ta sborová kultura než to, co Ježíš přikázal. On totiž přikázal některé nepopulární věci. Dnes se nám mohou zdát nemoderní a odrazující. Už jsme za přelomem 19. a 20. století, kdy si někteří mysleli, že je třeba odmítnout zázraky, abychom byli relevantní. Dnes jsou jiná témata, která se nám moc nehodí. Autorita Bible jako zjeveného Božího slova, nespát spolu mimo manželství, mít druhé za přednější sebe ... našlo by se toho hodně. Ta naše sborová pravidla se vyučují lépe. Jenže k tomu nás Ježíš nepovolal. Učit se zachovávat vše, co Ježíš přikázal, je celoživotní úkol. Nejsem s ním dosud hotov u sebe a ani noví křesťané nebudou hotoví během křestní přípravy a prvních týdnů po křtu.

Ježíš nedává jen úkoly, ale také zaslíbení. Bude s učedníky do konce věků a já věřím, že se toto zaslíbení týká i nás. Je s námi, když jdeme, když zvěstujeme, když získáváme, když vyučujeme. Bez něj by to nešlo. Je to úžasné, že Ježíš pracuje v synergii s námi. On by nás nepotřeboval, ale přesto nám svěruje tu nejúžasnější zvěst. Vyhlásit jeho vítězství a nabídku záchrany.

Jsem ohromen tou výsadou spolupracovat se samým Bohem. A hluboce zasažen důvěrou, kterou ke mně Ježíš má. On důvěruje mně i tobě, že vezmeme jeho úkol vážně. Vybavil nás k tomu. Svým vyučováním, vylitím Ducha svatého, svou přítomností. No a také svou důvěrou, že vezmeme vážně to, co říká.

Uvěřil jsem mimo jiné proto, že moji duchovní rodiče vzali Ježíšovu výzvu vážně. A rád bych byl duchovním rodičem dalším lidem. Usiluji o to a musím říci, že se mně to daří jen omezeně. Ale nevzdávám to. Znam radost z toho, když se někdo zvěsti evangelia otevře. Spoléhám na Ježíšovu věrnost a pomoc a mám naději, že já osobně, náš sbor a v posledku celá česká církev Ježíšův úkol naplníme. Vždyť jsme ho přijali jako Pána a na tom nic nemění naše selhání a občasné pochybnosti. Jak bychom mohli dělat něco jiného, než co nám říká. Jdete do toho se mnou?

LUBOMÍR ONDRÁČEK
hlavní pastor sboru KS Praha

OSOBNÍ ZTIŠENÍ

Jak se vám daří „jít“? Jak prakticky naplňujete tento Ježíšův úkol?

Zažíváte při svědectví o Kristu Ježíšovu přítomnost?

Co mít jednoho konkrétního člověka ve svém okolí, za kterého se můžeme modlit, abychom mu mohli zvěstovat evangelium a co se stát přítelem jednomu novému člověku v našem společenství?

MODLITBA

Otče, děkujeme Ti, že tak, jako jsi poslal svého Syna, posíláš i nás. Ježíši, dej nám odvahu vycházet ven – jít za lidmi, nést Tvou radostnou zprávu, činit učedníky, křtít je a vyučovat všemu, čemu jsi nás naučil. Děkujeme, že lidé, kteří nás vedli k víře, vzali Tvou výzvu vážně. Prosíme, abys nás učil být takovými duchovními rodiči i pro další. Dej, ať naše církve není zaměřena na sebe, ale ať žije pro Tebe a pro Tvé království. Posiluj nás svým Duchem, abychom žili Tvým slovem, i když je to někdy těžké a nepopulární.

TÉMATÁ K MODLITBÁM – EVANGELIUM A SVĚDECTVÍ

Modleme se

- abychom žili i mluvili tak, abychom byli svědectvím živému Bohu lidem kolem nás,
- aby nám Bůh ukázal, ke komu konkrétně jsme posláni jako jednotlivci i jako společenství, abychom s ním sdíleli život i evangelium,
- za nejosamělejší v našich městech a komunitách – vězně, prostitutky, sirotky, HIV pozitivní, bezdomovce, osamělé, psychicky nemocné a další, kterých se lidé spíše straní. Ke komu nás Pane posíláš?
- za to, aby nám jako jednotlivcům i církvím Bůh odhaloval potřeby lidí a komunity kolem nás, které máme pomoci naplnit,
- za své sbory, aby byly místem, kde lidé věřící i nevěřící mohou zaslechnout Boží hlas,

- aby misie a sdílení evangelia nebyla jen jednou z aktivit nebo programů církve, ale aby vztah s lidmi, kteří ještě nepoznali Krista byl klíčový pro to, jak jako církev fungujeme a na co se zaměřujeme,
- za misijní otevřenost našich společenství a ochotu ke změně tam, kde jsme se vzdálili svému poslání a lidem mimo církev. Co bychom mohli změnit, abychom s lidmi mimo církev více sdíleli evangelium i své životy, ne z pocitu viny a povinnosti, ale z radosti?
- za příležitosti ke sdílení evangelia a misijní aktivity sborů v našem městě. (napište si seznam toho, co jako církve ve městě v oblasti sdílení evangelia děláte). Prosme, aby se Bůh dotýkal svou mocí a slovem lidí, s nimiž jsme v kontaktu.
- za konkrétní lidi, kteří nám otevřeli své životy a jsou hladoví po Bohu,
- za evangelisty v církvi, kteří by povzbudili církev k větší odvaze ve svědectví o Kristu.

7. DEN – ZJEVENÍ NA CESTĚ DO DAMAŠKU

BIBLICKÝ TEXT

Sk 9:1-31

Saul nepřestával vyhrožovat učedníkům Páně a chtěl je vyhladit. Šel proto k veleknězi a vyžádal si od něho doporučující listy pro synagógy v Damašku, aby tam mohl vyhledávat muže i ženy, kteří se hlásí k tomu směru, a přivést je v poutech do Jeruzaléma. Na cestě, když už byl blízko Damašku, zazářilo kolem něho náhle světlo z nebe. Padl na zem a uslyšel hlas: „Saule, Saule, proč mne pronásleduješ?“ Saul řekl: „Kdo jsi, Pane?“ On odpověděl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. Vstaň, jdi do města a tam se dovíš, co máš dělat.“ Muži, kteří ho doprovázeli, zůstali stát a nebyli schopni slova; slyšeli sice hlas, ale nespatriili nikoho. Saul vstal ze země, otevřel oči, ale nic neviděl. Museli ho vzít za ruce a dovést do Damašku. Po tři dny neviděl, nic nejedl a nepil.

V Damašku žil jeden učedník, jménem Ananiáš. Toho Pán ve vidění zavola: „Ananiáši!“ On odpověděl: „Zde jsem, Pane.“ Pán mu řekl: „Jdi hned do ulice, která se jmenuje Přítmá, a v domě Judově vyhledej Saula z Tarsu. Právě se modlí a dostalo se mu vidění, jak k němu vchází muž jménem Ananiáš a vkládá na něj ruce, aby opět viděl.“ Ananiáš odpověděl: „Pane, mnoho lidí mi vyprávělo o tom člověku, kolik zla způsobil bratřím v Jeruzalémě. Také zde má od velekněží plnou moc zatknout každého, kdo vzývá tvé jméno.“ Pán mu však řekl: „Jdi, neboť on je mým nástrojem, který jsem si zvolil, aby nesl mé jméno národům i králům a synům izraelským. Ukáži mu, co všechno musí podstoupit pro mé jméno.“

Ananiáš šel, vstoupil do toho domu, vložil na Saula ruce a řekl: „Saule, můj bratře, posílá mě k tobě Pán – ten Ježíš, který se ti zjevil na tvé cestě; chce, abys opět viděl a byl naplněn Duchem svatým.“ Tu jako by mu z očí spadly šupiny, zase viděl a hned se dal pokřtít. Pak přijal pokrm a síla se mu vrátila. S damašskými učedníky zůstal Saul několik dní a hned začal v synagógách kázat, že Ježíš je Syn Boží. Všichni, kdo ho slyšeli, žasli a říkali: „To je přece ten, který se snažil v Jeruzalémě vyhladit všechny vyznavače tohoto jména. I sem přišel jen proto, aby je v poutech odvedl k velekněžím.“ Ale Saul působil čím dál tím mocněji a svými důkazy, že Ježíš je Mesiáš, přiváděl do úzkých damašské židy. Po nějaké době se židé uradili, že Saula zabijí, ale on se o jejich úkladech dověděl. Protože ve dne v noci hlídali i brány, aby ho mohli zahubit, spustili ho učedníci dolů z hradeb v koši po provazech. Když přišel do Jeruzaléma, chtěl se připojit k učedníkům; ale všichni se ho báli, protože nevěřili, že k nim patří. Tu se ho ujal Barnabáš, uvedl ho k apoštolům a vypravoval jim, jak Saul na cestě do Damašku uviděl Pána, uslyšel jeho hlas a jak tam potom neohroženě kázal v Ježíšově jménu. Saul se nyní mohl v Jeruzalémě na všem podílet s apoštoly a všude směle mluvil ve jménu Páně. Kázal také řecky mluvícím židům a přel se s nimi, takže se ho pokoušeli zabít. Když se to bratři dověděli, doprovodili ho do Cesareje a poslali do Tarsu. A tak církev v celém Judsku, Galileji a Samaří měla klid, vnitřně i navenek rostla, žila v bázni Páně a vzrůstala počtem, protože ji Duch svatý posiloval.

ZAMYŠLENÍ

Jaké je klíčové slovo citovaného biblického textu? Heslo, které jej spojuje, vystihuje? V tomto případě se nabízí slovo „cesta“ a také „změna“.

Pavel je na cestě. Putuje jako mocný člověk s jasnou představou o tom, co vykoná. Ale cíl jeho cesty, způsob dopravy i on sám se v krátkém čase radikálně změní. Vyráží koňmo s pohledem upřeným na Damašek, ale najednou ztrácí zrak a musí být do cíle doveden jako nemohoucí. Jede bojovat proti mladé církvi, ale sám končí jako žebrák.

Ananiáš, člověk, který, ač tuze nerad, musí také vyrazit z domova, přináší Pavlovi prorocství o proměně. Ukáže slepému na rozcestí směr. Zde nastává opravdu radikální zvrát. Z pronásledovatele se stává pronásledovaný. Tak, jako jiní utíkali dříve před Pavlem, musí od této chvíle mnohokrát utíkat on sám. První útěk vypadá jako scéna z akčního filmu: učedníci ho z města spouštějí přes hradby v koši.

Další člověk na pomyslné křižovatce Pavlova života je Barnabáš. Přivádí jej mezi učedníky v Jeruzalémě. I tady však hoří Pavlovi půda pod nohama, takže je vyprovozen do Cesareje a pak do rodného Tarsu. Konečná? Ani náhodou. Naopak, Barnabáš Pavla znovu vyhledá a vydávají se spolu z Tarsu až na pomyslný konec známého světa.

Říká se, že cesta, která tě neproměnila, byla zbytečná. Cesty poutníků prvotní církve měnily lidi od základů. Dalo by se říct, že proměnění lidé obrátili naruby římský svět. Střety s „většinovou společností“ přinášely problémy, odpor a pronásledování. Avšak jakkoli evangelium vzbuzovalo nenávisť, měnilo společnost. Církev popsaná ve Skutcích apoštolských je církví na cestě. Církví, která se sama bouřlivě mění a zároveň působí jako kvas proměňující všechno, s čím přijde do styku. Evangelium Ježíše Krista bylo natolik radikální, že jen málokoho nechalo vlažným.

Mnohdy je církev vnímána jako místo, kde se věci nemění. A nejvroucnější modlitbou nejednoho křesťana není touha po změně, ale vzdech: „Proboha, ať je v tomto nejistém světě alespoň církev místem, kde vše zůstává tak, jak jsme zvyklí. Ať se neustálá nejistota a změna valící se na nás odevšad jako tsunami, do církve nedostane.“ Pokud bychom ovšem chtěli navázat na Pavlovu církev, právě změna představuje její neodmyslitelnou součást.

Neochota opouštět osvědčené se zdaleka netýká jen církve. Je zvláštní pozorovat, jak někteří mí přátelé z podnikání, kteří ještě nedávno dokázali pružně reagovat a přizpůsobovat se, přestali změny zvládat. V podnikání platí: Změň se, nebo zhyň. Na lidi, kteří se zastavili, kteří v jistém momentě odmítli jít dál, je smutný pohled.

Nejsem si jist, zda není občas smutný pohled i na církev. Právě křesťané by měli být lidmi cesty, lidmi změny, lidmi touhy. Náš dnešní text vlastně ani nemluví o „křesťanech“. Toto označení dostali následovníci Ježíše až později. Poprvé byli učedníci nazváni křesťany teprve v Antiochii (Sk 11, 26). Tady se hovoří o lidech cesty, lidech následujících konkrétní směr. S nadsázkou lze toto označení uchopit jako výzvu: Jsme lidmi na cestě.

Zkušenost setkání s Ježíšem, nejsilnější zážitek celého života, se Pavlovi nikdy nevymaže z paměti. Nepřestane o ní vyprávět a těží z ní své neskutečné odhodlání. Je to základ, na němž staví. Vrací se k tomuto setkání s Kristem a pak vyráží na další a další cesty. Za několik desítek let vyznává před králem: „Nebyl jsem neposlušný tomuto nebeskému zjevení.“ Pavlova vskutku koperníkovská proměna nastartovala jeho celoživotní směřování. Kolik jen jsem za svůj život viděl lidí, kteří zatroubili na ústup, odvrátili se od svých osobních zjevení, když se věci udály jinak, než si představovali. Pavlovi setkání se Zmrtvýchvstalým stačilo, aby svůj kurz nikdy neztratil.

ZBYŠEK KALETA

podnikatel, publicista a duchovní Slezské církve evangelické a. v.

OSOBNÍ ZTIŠENÍ

Jsme lidmi cesty, jsme schopni opustit (sebe))jistoty a nechat se proměňovat?

Proměňují naše společenství svět kolem nás, nebo jsme lidmi, kteří se raději před světem uzavřou?

Umíme být požehnanou minoritou, která si je vědoma, že zkrátka vždy nesklidí potlesk (a spíše naopak)?

MODLITBA

Ježíši, náš vzkříšený Pane, jsi Světlo světa, jehož moc přesahuje síly jakéhokoli zla. Děkujeme ti za zázrak tvého příchodu k Saulovi z Tarsu, že v záři tvé oslnivé přítomnosti ztratil zrak, ale získal vidění. Že se z tvého nepřítele stal přítelem a povstal po svém pádu k novému životu, a že se skrze něj jako apoštola Pavla vylilo poznání a pochopení tvé dobroty a milosrdenství do srdcí tvého lidu. Děkujeme ti, že jsi své učedníky nazval svými přáteli, kéž vidíme, co činíš v nás i kolem nás. Prosím i za ty, kdo pronásledují tvou církev dnes, setkej se s nimi na jejich cestách a dej se jim poznat.

TÉMATATA K MODLITBÁM – ZA DALŠÍ SBORY A CÍRKVE VE MĚSTĚ/REGIONU, ZA PRONÁSLEDOVANOU CÍRKEV

Modleme se za

- požehnání pro církve a sbory v našem městě/regionu. (můžete předem požádat o 5-7 témat od každého společenství, které shrnou jejich největší potřeby nebo výzvy, případně se ve skupinách sdílet o konkrétních potřebách a ve skupinách se i modlit.)
- jednotu a spolupráci církve na místní i národní úrovni, štědrost ve sdílení zdrojů i zkušeností ke společnému růstu
- pronásledovanou církev a svobodu přesvědčení, vyznání a konverze ve světě (více informací o situaci v jednotlivých zemích můžete najít na stránkách www.hlas-mucedniku.cz nebo www.opendoors.org
- potřeby i výzvy v našich městech a komunitách, za dobré a transparentní vedení

8. DEN – NANEBEVSTOUPENÍ

BIBLICKÝ TEXT

Sk 1:1-14

První knihu, Theofile, jsem napsal o všem, co Ježíš činil a učil od samého počátku až do dne, kdy v Duchu svatém přikázal svým vyvoleným apoštolům, jak si mají počínat, a byl přijat k Bohu; jim také po svém umučení mnoha způsoby prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a učil je o království Božím. Když s nimi byl u stolu, nařídil jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma: „Čekejte, až se splní Otcovo zaslíbení, o němž jste ode mne slyšeli. Jan křtil vodou, vy však budete pokřtěni Duchem svatým, až uplyne těchto několik dní.“ Ti, kteří byli s ním, se ho ptali: „Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?“ Řekl jim: „Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci; ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“ Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel. A když upřeně hleděli k nebi za ním, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílém rouchu a řekli: „Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.“ Potom se z hory, které se říká Olivová, vrátili do Jeruzaléma; není to daleko, jen asi kolik je dovoleno ujít v sobotu. Když přišli do města, vystoupili do horní místnosti domu, kde pobývali. Byli to Petr, Jan, Jakub, Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Zélóta a Juda Jakubův. Ti všichni se svorně a vytrvale modlili spolu se ženami, s Marií, matkou Ježíšovou, a s jeho bratry.

ZAMYŠLENÍ

„Co tu stojíte a hledíte k nebi?“ ptali se andělé učedníků. A člověk chce učedníky bránit: Co by nehleděli k nebi! Viděli věci, jaké svět neviděl. Ježíš, umučený a pohřbený, nejen překonal smrt; teď navíc vstoupil na nebesa a usedl „po pravici Boha Otce Všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé“, jak vyznáváme v Krédu. Ježíš se vrátil k Otci - „oblak ho zastřel“: jistě oblak Boží slávy, který Ježíše zastřel už na hoře proměnění; a který kdysi zastřel horu Sínaj i pouštní svatyni. Ježíš se vrátil k Otci - „přišel s oblaky nebeskými“, jak slovy Daniela 7 o sobě řekl, „a byla mu dána vladařská moc, sláva a království“. Ježíš je Pán! Ježíš překonal smrt a vstoupil na nebesa a sesílá Božího Ducha. Přináší národům smíření; právem mu vše patří; obnovuje nejen ten či onen lidský život, ale jednou obnoví celý svět. Proto apoštolové hleděli k nebi – v úžasu, v uctívání, v naději.

„Co tu stojíte a hledíte k nebi?“ ptali se andělé apoštolů. Jako by tím také říkali: „Co chcete vidět? Ježíš je Pán, ale skrytý!“ Pod dojmem okamžiku se učedníci Ježíše ptali, jestli už teď obnoví izraelské království. Ale on odpověděl vyhýbavě, že tyto věci jsou v Otcově moci, a že jejich úkol je jiný, totiž v moci Božího Ducha svědčit o Ježíšově panování - a oblak jim ho skryl. Jistě: jim (i nám) seslal Božího Ducha; jim (i nám) svěřil zprávu o svém panování;

a tehdy (a dodnes) své panování dotvrzoval proměněnými životy, ba proměnou celých národů skrze evangelium... A přece je to dosud jak v mlze, nejednoznačné, křehké. Zažíváme to osobně a v rodinách, když nás zasáhne nemoc či neštěstí. Zažívají to celé národy, když jsou vystaveny válce, přírodním živlům, suchu. Celé stvoření je vystaveno zmaru. Kristovo panování je zatím skryté, skrývá se, je ukryté. Mj. v modlitbě.

Andělé apoštolům vytkli, že hledí k nebi; dalo by se tedy čekat, že bude následovat akce: „Nehledte k nebi, ale něco pořádného dělejte!“ Ale čteme, že apoštolové se oddali čekání na Ducha a modlitbě. Něčemu tak neakčnímu, něčemu tak skrytému. „Už zbývá jen se modlit,“ říkáme, když jsme vyzkoušeli všechno. Tady ale modlitba stála na prvním místě. Tady byla první lidskou akcí v Ježíšově království; první reakcí na Ježíšovo nanebevstoupení a panování. Proč se ale modlit? Netrvá „modlená“ i „nemodlená“ rýma stejně dlouho? Nerozhodují ve válce zbraně? Nemusíme si to odpracovat? Neznáme pocity, které se ozývají v žalmech: jakoby Bůh byl daleko, jakoby nenaslouchal, či spal? Tyhle pocity se ozývají právě v žalmech, v modlitbách! A modlitba je tedy to první, co je po ruce, když ruce umdlévají, a i když se činí v plné síle; když je Pán skrytý... jakože je skrytý. Modlitba je první akcí a reakcí v Ježíšově panství; je trpělivostí, setráváním v Kristově skrytosti – právě i takhle Kristus panuje.

„Co tu stojíte a hledíte k nebi?“ ptali se andělé apoštolů. Jako by tím nakonec říkali: „Ježíš je skrytý Pán – Pán nebe. Ale právě tak je i Pán země. Zůstaňte věrní zemi!“ Ježíši, nebeskému Králi, patří i ta zem a právě o tu zem mu jde! Když se modlíme, nebe jakoby už sestupovalo na zem. Však apoštolové seběhli z kopce do města: aby společně – v modlitbě a pak i akcí, zvěstováním v moci Ducha -, pro nebeského Krista Krále, o to město a následně celou zem zápasili.

Text o Ježíšově nanebevstoupení končí jmenným seznamem modlitebníků – učedníků včetně žen a Marie, matky Páně. Jakoby se tím říkalo: Ježíše, Krále sice nevidíme; jeho lidi tady na zemi ale vidíme. Jakože časem přibudou další jména: Štěpán a Filip, Kornélius a Lýdie, Pavel, Priscila ad. A staletí po staletí bychom mohli pokračovat dalšími jmény mužů i žen, učených i obyčejných, starých i mladých, i dětí i jmény nás samotných, jmény těch, kteří uvěřili dobré zprávě, že země má dobrého Krále; a ten že se pro ni obětoval, a jednou se vrátí, aby všechno obnovil. A že my proto nemusíme jen hledět do nebe, ale ani nemusíme zrazovat zemi. Ale dobrými poddanými Ježíše Krále že jsme tehdy, když máme oči dokořán pro tu zemi a pro lidi. Ježíši, nebeskému Králi, jsme věrní, když zůstáváme věrní jeho zemi a lidem. Jemu jde právě o ně; On sám se právě k nim a k nám vrátí.

DAVID BEŇA

kazatel Církve bratrské v Litomyšli

OSOBNÍ ZTIŠENÍ

Kde a jak zažívám důkazy či náznaky, že Ježíš je Pán?

Čím je mi modlitba – poslední možností, vedlejší činností, první akcí a reakcí?

Mezi které lidi mě Kristus postavil a ke kterým mě posílá?

MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, který jsi ve slávě nanebevstoupení byl oslaven u Otce: pomoz nám, abychom vždy věděli, že i když jsi odešel, stále zůstáváš se svým lidem; že tvůj Duch svatý je nám dán, aby nás posílil a poslal jako svědky do světa až na konec země. Že v nás přebýváš a jsi nitrem našeho nitra. Učiň, abychom žili v radostné naději tvého návratu, a v očekávání, že budeme s tebou v plnosti tvého království, na věky věků.

TÉMATÁ K MODLITBÁM – NADĚJE PRO SVĚT, AKTUÁLNÍ SPOLEČENSKÁ TÉMATÁ

Modleme se za

- směřování naší země v povolební době,
- to, aby Kristovo světlo osvěcovalo českou politickou scénu a odkrývalo falešné názory, motivy nebo zneužívání moci, a aby v naší zemi rostla spravedlnost a odvaha k dobru,
- Ukrajinu – spravedlivý mír a konec války, který umožní této zemi žít svobodně a v co největší bezpečí před totalitním Ruskem, za duše a srdce vdov a sirotek a za ty, kdo se jim snaží pomoci najít sílu jít dál, za ukrajinskou církev, aby byla dále místem naděje i uzdravení během války i po jejím konci. Za zmatení plánů, ztrátu jistoty i zdrojů agresora. Za účinnou pomoc koalice ochotných.
- odvahu a moudrost pro evropské vlády tváří v tvář bezpečnostním tlakům i populistickým stranám,
- za situaci ve Spojených státech a odvahu církve depolitizovat křesťanství a udržet si prorocký odstup vůči autoritářským tendencím a křesťanskému nacionalismu (stejně tak i za jiné země, které čelí podobným výzvam)

- situaci v Gaze:
 - Modlete se za lid Izraele a Gazy (Jer. 31:15) – za ty, kteří jsou vyděšení, truchlí a byli vysídleni, za obyčejné rodiny, které se ocitly uprostřed tohoto konfliktu na obou stranách. Za pozůstalé děti, rodiny, muže a ženy, kteří ztratili své blízké. Modlete se za propuštění rukojmích.
 - Modlete se za politiky (1 Tim. 2:1-2) – za moudrost přesahující lidskou moudrost, diplomacii, uklidnění situace a dlouhodobé řešení celého konfliktu. Modlete se za uzdravení a obnovu komunit.
 - Modlete se za zdravotníky, nemocnice a humanitární pracovníky, kteří se snaží dostat zdroje tam, kde jsou nejvíce potřebné. (Mat. 5:9) Za bezpečné cesty distribuce humanitární pomoci.
 - Modlete se za věřící a církve v Palestině i Izraeli, aby byli světlem uprostřed této temnoty. Modlete se za podzemní církve v Gaze, kde je mnoho věřících, kteří nepocházejí z křesťanského prostředí.
 - Modlete se za Palestince i Izraelce, aby i po všech ztrátách, smrti a ničení neztratili naději, že trvalé soužití je možné.

Den		Biblický text	Tematický okruh modlitebních námětů
Neděle 11.1.	Proč pláčeš, ženo?	Mk 16:1-11; J 20:11-18	Za církev plnou života a obnovu sborů
Pondělí 12.1.	Na cestě do Emaus	Lk 24:13-35	Mladí lidé
Úterý 13.1.	Nevěřící Tomáš	J 20:19-29	Víra ve zkouškách, pochybnostech, utrpení
Středa 14.1.	U Tiberiadského jezera	J 21:1-14	Blízkost s Bohem v každodenním životě
Čtvrtek 15.1.	Petře, miluješ mne?	J 21:15-22	Vedoucí a služebníci v církvi
Pátek 16.1.	Já jsem s vámi	Mt 28:16-20	Evangelium a svědectví
Sobota 17.1.	Zjevení na cestě do Damašku	Sk 9:1-31	Modlitby za další sbory a církve ve městě/regionu, za pronásledovanou církev
Neděle 18.1.	Nanebevstoupení	Sk 1:1-14	Naděje pro svět, aktuální témata ve společnosti

česká evangelikální aliance
2026